

[Pürschel.]

derfor. Til Fordel herfor kan der anføres meget vægtige reale Motiver, nemlig dette, at hvis man medtager begge Parter, gør man den betalende Part, der ofte, dog efter min Mening ingenlunde altid, er en Person med oprindelig abnorme kønslige Anlæg, til et endnu mere værgeløst Bytte for Pengeafpresning, end han allerede uden dette er. Jeg erkender, at dette er tungt vejende, men jeg maa dog mene, at det paa den anden Side er betænkeligt at lade de Personer være helt straffri, der for at tilfredsstille disse unaturlige Tilbøjeligheder maaske leder en hel Række af yngre Mennesker ind paa denne fordærvelige Bane — blot de altsaa ikke er saa unge, at de kommer ned under de 18 Aar. Derfor er jeg med til sammen med 3 Udvalgsmedlemmer af Venstre at stille det paa dette Omraade videst gaaende Ændringsforslag, Nr. 129, hvorefter Forholdet er ubetinget strafbart for begge Parter, men Betaling er et kvalificerende Moment. Sammen med alle Venstres Udvalgsmedlemmer stiller jeg Ændringsforslaget Nr. 128, hvorefter Forholdet kun straffes, naar Betaling ydes, men dog paa begge Parter, i Mod-sætning til Lovforslaget, der altsaa kun straffer den, der modtager Betaling.

Det sidstnævnte Mindretal stiller under Nr. 133 Forslag om at føre § 234, der omhandler Falbydelse af Genstande tjenlige til at forebygge Følger af Samleje, tilbage til den i Loven af 1906 givne Formulering. Paa denne Formulering er der nu opbygget en fast og sikker Praksis, saaledes at alle Parter ved, hvad de har at rette sig efter, og jeg finder, det er uheldigt at slaa dette i Stykker blot for at faa Ordene „paa forargelig Maade“ med. Thi hvad er forargeligt? Den ene vil forarges, hvor den anden lades ganske uberørt. Er f. Eks. Salg fra Automat forargeligt eller ikke-forargeligt?

Jeg gaar derefter til Kap. 25, Forbrydelser mod Liv og Legeme. Her er der stillet en Række betydningsfulde Ændringsforslag. Jeg begynder med Begyndelsen: Beskyttelsen af Fosteret, og nævner her først en Ting, hvorom der er Enighed. Det er den Bemærkning, som findes i Betænkningen, knyttet til Lovforslagets Ord om, at Forsøg med utjenlige Midler ikke straffes, og som gaar ud paa, at Forsøg paa utjenlige Objekter heller ikke straffes. Lovforslaget fastsætter, at den besvangrede Kvinde, der anvender et ganske utjenligt Middel for at fordrive Fosteret, straffes ikke — det er Forsøg med utjenlige Midler —, og Bemærkningen gaar ud paa, at hun heller ikke skal straffes, hvis hun anvender

et i og for sig tjenligt Middel, men bare slet ikke er frugtsommelig, kun tror at være det.

Dernæst skal jeg nævne, at der er stillet Ændringsforslag med Hensyn til Straffen. Der er først af Socialdemokrater og Radikale med Tilslutning af Fru Hauschultz ved Ændringsforslag Nr. 141 stillet Forslag om Nedsættelse af Straffen fra 2 til 1 Aar — det er altsaa Maksimum. Venstre og jeg stiller under Nr. 140 og 142 Forslag om, at Straffen skal skærpes, dels derved, at der fastsættes en Minimumsstraf af 3 Maaneder — det er Ændringsforslag Nr. 140 —, dels derved, at Muligheden for fuldstændigt Bortfald af Straf slettes — det er Ændringsforslag Nr. 142. Endelig stiller samme Mindretal under Nr. 143 Forslag om, at Forældelsesfristen, som nu er 1 Aar, sættes op til 2 Aar. Lovforslaget siger, at efter 1 Aars Forløb skal man ikke kunne paatale en saadan Forbrydelse; vi ønsker, at denne Frist skal være 2 Aar, hvilket naturligvis ogsaa er en Skærpelse.

Jeg kommer dernæst til Barnefødsel. Her er det kendt, at vor nugældende Straffelov har to Bestemmelser til Værn for Barnet i Fødselseøjeblikket, dels Bestemmelsen om Fødsel i Dølgmaal, dels Bestemmelsen om uforsvarlig Omgang ved Barnefødsel. Efter Lovforslaget skal dette Forhold rammes af § 249, 1ste Stykke, som handler om den, som hensætter en Person eller forlader en Person i hjælpeløs Tilstand, medmindre der er Tale om en Moder, der handler ud fra de særlige Motiver, som er nævnt i § 237, altsaa i Nød, af Frygt for Vanære eller sligt, i det Tilfælde indtræder en mildere Behandling, efter § 249, 2det Stykke, eventuelt Straffrihed. § 249, 2det Stykke, er naturligvis den Bestemmelse, der vil komme til Anvendelse i de Tilfælde, hvor man hidtil har straffet efter de andre Bestemmelser. Venstre og de Konservative har foretrukket en særlig Bestemmelse med Minimum 2 Maaneder og Maksimum 2 Aar — det er for saa vidt baade en Skærpelse og en Formildelse. Vi har ogsaa bevaret Adgangen til, at Straffen kan bortfalde, hvis Barnet slipper helt skadesløst fra den uforsvarlige Omgang, der er vist fra Moderens Side under Fødselen.

Dernæst kommer jeg til Barnemordet. Lovforslagets Bestemmelse herom er § 237, som betyder, at Barnemord straffes som almindeligt Manddrab, medmindre der er handlet i Nød, under Frygt for Vanære o. s. v., i saa Fald straffes det med Fængsel fra 30 Dage til 4 Aar, medens den almindelige Straf for Drab jo er Fængsel fra 5 Aar til paa Livstid. Fra konservativ Side har